

Lachen is gezond

Het verpleeghuis wordt door buitenstaanders soms gezien als een wat naargeestige plek; als een plek waar uitsluitend ernstig zieke mensen wonen die daar uiteindelijk sterven. In de vorige twee columns over Paro heb ik het dan ook gehad over de zorgrobot in relatie tot onderwerpen die ook tamelijk zwaar van aard zijn: sterven en agressie. In het verpleeghuis wordt echter ook veel gelachen. Paro krijgt regelmatig de lachers op zijn hand. Als laatste deel van het drieluik een paar verhalen over de leuke dingen die je soms meemaakt.

Soms is Paro een 'instant hit'. We zijn in een verpleeghuis in Terheijden – waar we wel vaker komen – en terwijl we onze spulletjes uitpakken worden we al geïnformeerd dat er een oudere man is die in het bijzonder uitkijkt naar ons bezoek. Hij zit er al helemaal klaar voor. Op het moment dat Paro verschijnt, komt er een grote lach op zijn gezicht. Hij heeft er veel schik in om anderen te zien interacteren met Paro en als hij zelf aan de beurt is breekt hij uit in een enorme schaterlach. Hij knuffelt en aait Paro en blijft onophoudelijk heel hard lachen. Dat werkt aanstekelijk op de rest die geamuseerd zitten te kijken naar zoveel lol. Uiteindelijk tilt de oudere man Paro op en begint hem uit puur enthousiasme boven zijn hoofd rond te zwaaien. Niet zo goed voor zorgrobot, maar meneer heeft een topdag.

Het tweede verhaal komt van Lisa de Leeuw, oud student van de opleiding Gezondheidszorg Technologie bij Avans en intussen werkzaam bij het bedrijf dat Paro in Nederland verkoopt. Ze vertelt hoe ze een keer in een verpleeghuis in Hellevoetsluis was op een PG afdeling waar ze een demonstratie met Paro verzorgde. Na een introducerend verhaal worden één voor één bewoners naar haar toe gebracht om Paro te ontmoeten. Na een drietal bewoners wordt er een oudere man in een rolstoel binnen gebracht. Hij is zeer oplettend en geïnteresseerd in Paro. Nadat hij Paro op zijn schoot krijgt zegt hij meteen: 'Ja maar hem heb ik al gezien, vorig jaar'. Iemand anders vraagt: 'Oh, waar dan?' 'Ja bij de zee, daar komt hij vandaan, daar zijn er meer.' Om de zoveel tijd wanneer Paro een zelig geluidje maakt zegt hij: 'Ja wat wil je nu? Ik hoor je' en intussen blijft meneer gestaag Paro aaien. Vervolgens vraagt een verzorgende: 'Is het eigenlijk een jongen of een meisje?'. Waarop meneer zegt: 'Ja, je moet er mee schudden, dan hoor je het.'

Op Nationale Ouderendag zijn we met Paro in een verpleeghuis in Breda. We zijn in de snoezelruimte waar een aantal oudere bewoners verzameld zijn omdat we met Paro langskomen. Een van de dames heeft dementie en daarbij verlies van inhibitie. Ze heeft al aan de billen van een zorgmedewerkster gevoeld en ook mijn baard vindt ze erg interessant. Op Paro reageert ze heel opgewekt. Ze voelt aan Paro's hoofd en nek en lacht als hij een beweging of geluid maakt. Ook kijkt ze regelmatig naar ons om te zien of wij ook zien wat er nou weer voor haar op tafel zit. Na een tijdje vragen we of ze het leuk zou vinden om Paro op schoot te hebben. Nou dat wil ze wel proberen. We leggen Paro op haar schoot met zijn hoofdje tegen haar borst aan. Tot grote schrik van deze dame maakte Paro precies op dat moment een beweging met zijn hoofdje. 'Hij bijt in mijn tiet!' roept ze uit. We stellen haar gerust, Paro kan niet bijten. Ze is allerminst overtuigd, tilt Paro op en kijkt hem eens scherp in de ogen en zegt dan: 'Het is vast een Italiaan.'